

HỒI 9

Thiết Thủ Thư Sinh tạm ngưng lời, mắt nhìn Trình Lập Dân, nghiêm mặt nói tiếp:

- Dân nhi, sau khi người hạ sơn, cần phải trong một tháng đi về hướng tây nam ba ngàn dặm, đó là mệnh lệnh của sư phụ, không được trái lời.

- Dân nhi tuân mệnh!

- Sau khi hoàn thành cuộc nam trình ba ngàn dặm về hướng tây nam, người có thể theo tâm nguyện của mình mà tự do hành động.

- Dạ!

- Giờ người hãy lập tức hạ sơn!

- Dạ!

oOo

Sương đêm mịt mù!

Gió rét căm căm.

Trên một ngọn đồi hoang vu, đang có một đôi nam nữ giao chiến ác liệt.

Nam tuổi trạc lục tuần, mặc áo dài đen, sắc mặt trắng bệch, tóc tai rối bời, hai mắt rực sáng xanh rờn.

Nữ mặc võ phục đen, ngoài khoác khăn choàng đen, khăn đen che mặt, mái tóc phủ vai, dáng người mảnh mai, trông bề ngoài tuổi chỉ chừng mười bảy mười tám, tay sử dụng một thanh trường kiếm sáng loáng, chiêu thức hết sức kỳ ảo và hung hiểm.

Võ công của lão nhân áo đen cao thâm hơn nữ lang bịt mặt nhiều, song lão ta chỉ với hai tay không du đấu như mèo vờn chuột, hiển nhiên là có dụng ý riêng.

Ngoài năm trượng còn có một lão nhân khác, tướng mạo và phục sức đều giống hệt lão nhân đang giao chiến, đang tay vuốt mấy cọng râu dề thưa thớt dưới cằm theo dõi cuộc chiến đấu giữa hai người.

Nữ lang bịt mặt sau cùng vì nội lực gián đoạn, kiếm chiêu hung hiểm đã dần trở nên chậm chạp.

Lão nhân áo đen đứng ngoài cười hề hề nói:

- Lão nhị, đừng kéo dài thời gian nữa, hãy sớm chế ngự ả ta, ta... đã không chịu nổi nữa rồi!

Lão nhị đang giao chiến, cười hăng hắc đầy thâm tà nói:

- Lão đại, chúng ta chịu đựng đã gần hai tháng rồi, giờ cố thêm chốc nữa không được sao? Hắc hắc... Hôm nay bảo đảm hai ta sẽ được giải khuây thỏa thích, nhưng có điều nha đầu này non quá, e không chịu nổi hai ta luân phiên nhau...

Lão nhân áo đen được gọi là lão đại tiếp lời:

- Ta rất là biết thương hương tiếc ngọc, chỉ cần ngươi đừng quá cùng hung cực ác, bằng công lực của nha đầu này cũng không đến nỗi không chịu nổi...

- Ha ha ha... Nhận Đăng Song Thi mà cũng biết thương hương tiếc ngọc, thật là chuyện lạ đời. Ha ha ha ha...

- Lão nhị, ngươi đừng cười ta, hai tháng nay tên tiểu tử Trình Lập Dân chui rúc không ra, hai ta chưa có mệnh lệnh, chẳng tiện tự ý bỏ đi, thật buồn đến chết được, khó khăn lắm mới có nha đầu này để giải khuây, nhưng lại quá non nớt, không hòa nhã chút sao được? Đây, lão nhị, thân hình nha đầu này thật quá hấp dẫn, mặt mày hẳn cũng xinh đẹp, hãy lột khăn che mặt ra, để cho lão đại ta chiêm ngắm trước đã.

- Tuân mệnh!

"Soạt" một tiếng, khăn che mặt của nữ lang bịt mặt đã rơi xuống đất, ba người hiện diện cùng "Ồ" lên một tiếng thảng thốt.

Thì ra nữ lang bịt mặt, mặt bên trái rất kiêu diễm, nhưng mặt bên phải lại có một vết sẹo rộng cỡ hai ngón tay và dài đến cả gương mặt.

Nữ lang bịt mặt tốt cùng xấu hổ và tức giận, sau một tiếng thảng thốt, tiếp theo là một tiếng gào đầy bi thiết và tuyệt vọng, trường kiếm trong tay phải bay thẳng về phía lão nhị đối diện, đồng thời tay trái nhanh như chớp bổ xuống thiên linh mình.

Nữ lang bịt mặt động tác tuy nhanh, nhưng động tác của lão nhị còn nhanh hơn, trong tiếng cười âm tà, vươn tay chớp lấy trường kiếm bay đến trước ngực, đồng thời nữ lang bịt mặt cũng bị lão ta lẳng không chế ngự huyết đạo, không cử động được nữa.

Nữ lang bịt mặt huyết đạo bị chế ngự, chỉ biết mắt tròn trũng, người run rẩy, nghiêng răng keng két, nhưng chẳng làm gì được đối phương.

Lão nhị cười gằn nói:

- Nha đầu, ngươi đã lọt vào tay Nhạn Đãng Song Thi này, cho dù ngươi xấu xí như Vô Diệm, hôm nay cũng phải làm cho ngươi sung sướng như tiên...

Lão từng bước tiến đến gần nữ lang bịt mặt, hai mắt rực lửa dục, hết sức ghê rợn.

Ngay khi bàn tay lão nhân áo đen sắp chạm vào ngực nữ lang bịt mặt...

Đột nhiên, một tiếng quát vọng đến:

- Dừng tay!

Bóng tím nhấp nháy, thân người nữ lang bịt mặt đã được một luồng tiềm lực vô hình nhấc lên và đẩy ra xa ngoài hai trượng. Trước mặt lão nhị đã xuất hiện một thiếu niên áo tím, khăn tím chít đầu, mày kiếm mắt sao, răng trắng môi hồng, lưng giắt trường kiếm, hết sức anh tuấn và oai phong lẫm liệt.

Lão nhị trong Nhạn Đãng Song Thi vốn đã kinh khiếp trước khinh công tuyệt thế của thiếu niên áo tím, song thấy đối phương tuổi chỉ chừng mười sáu mười bảy, liền lấy lại can đảm, cười to nói:

- Tiểu tử muốn chết!

Thiếu niên áo tím mắt rực thần quang quát:

- Vi Xương, lão với Mâu Tân hợp xưng Nhạn Đãng Song Thi, tuy chưa được liệt vào Bát Hoang Bát Di, song cũng kể được là nhân vật lừng danh trong giới hắc đạo, thật không ngờ lại là phường dễ tiện, chỉ biết hiếp đáp phụ nữ yếu đuối thế này.

Lão nhị Vi Xương tức giận quát:

- Tiểu tử, chó khua môi múa mép, hãy báo danh chịu chết!

Thiếu niên áo tím ngạo nghễ đáp:

- Bồn hiếp chính là Trình Lập Dân!

Vi Xương trở to mắt:

- Người... chính là Trình Lập Dân?
- Đúng vậy, lão không ngờ chứ gì?

Vi Xương ngửa mặt cười to:

- Ha ha... thật không ngờ, quả là không ngờ, huynh đệ lão phu đã chờ người gần hai tháng nay, tưởng đâu người đã táng thân trong núi hoang rồi chứ!

Trong khi nói, ánh mắt xanh rờn của lão càng rực sáng hơn, trong đêm tối hệt như hai mắt mèo. Trình Lập Dân vừa tiếp xúc với ánh mắt đối phương, bất giác ngẩn người.

Ngay khi Trình Lập Dân báo ra danh tánh, đôi mắt nữ lang bật mở ánh lên vẻ kỳ lạ, và thân người cũng nhẹ run rẩy.

Lúc này thấy Trình Lập Dân bị ánh mắt kỳ dị của đối phương làm cho thù người ra tại chỗ như bị trúng tà, nàng hết sức lo lắng, nhưng huyết đạo bị chế, chẳng những không thể cử động mà ngay cả lên tiếng cảnh báo cũng chẳng thể được.

Lão nhị Vi Xương mặt cười tà ác, từng bước tiến đến trước mặt Trình Lập Dân, trong khi Trình Lập Dân chẳng những không biết giới bị mà còn thờ thẩn đứng yên nhìn đối phương.

Trong khi ấy, lão đại Mâu Tân cũng mặt cười thâm tà, mắt rực lửa dục từng bước tiến đến trước mặt nữ lang bật mở.

Ngay trong lúc Vi Xương vung chưởng Chop vào ngực Trình Lập Dân, nguy cơ như ngàn cân treo sợi tóc, đột nhiên "choang" một tiếng lạnh lốt, thanh Tử Anh kiếm trên vai Trình Lập Dân đã tự động bật ra khỏi bao hơn ba tấc, ánh tím chói lòa và khí lạnh buốt xương khiến Trình Lập Dân lập tức bưng tỉnh.

Vi Xương vừa mới sững sốt, trước mắt bóng người nhấp nháy, ánh tím lấp lóa, chưa kịp rên lên một tiếng, đã bị Trình Lập Dân vung kiếm chém ngang lưng thành hai khúc.

Lão đại Mâu Tân đang lúc mê mẩn tâm can tiến đến gần nữ lang bật mở, không hề hay biết đồng bọn đã táng mạng, còn tưởng là Trình Lập Dân đã bị đồng bọn hạ sát.

Thốt nhiên, kiếm khí lạnh buốt từ phía sau ập đến, Mâu Tân giật mình kinh hãi, chưa kịp phản ứng, chiếc đầu to tướng đã lìa khỏi cổ.

Thế là, hai lão ma đầu khét tiếng hung ác đã trở thành vật tế kiếm của Trình Lập Dân và cũng danh phù kỳ thực, trở thành hai tử thi như danh hiệu của họ.

Trình Lập Dân vừa tra kiếm vào bao vào giải huyết cho nữ lang bị mất, bỗng nghe tiếng y phục phất gió liên hồi, xung quanh đã lại xuất hiện mười mấy nhân vật võ lâm, bao vây Trình Lập Dân với nữ lang bị mất vào giữa.

Trình Lập Dân võ cao gan cả, chẳng màng đến những cao thủ vây quanh, ung dung nhặt lấy trường kiếm và khăn che mặt của nữ lang áo đen, trao cho nàng và chậm rãi nói:

- Cô nương hãy đứng ngoài lược trận, chờ tại hạ đánh đuổi bọn vô dụng này xong, sẽ hộ tống cô nương ra khỏi núi.

Nữ lang áo đen quá xúc động, người thoáng run rẩy, đang không biết phải trả lời thế nào, ánh mắt bỗng lộ vẻ kinh hoàng, lắp bắp nói:

- Trình công tử... hãy... cẩn thận!

Trình Lập Dân vụt quay người, chỉ thấy một lão nhân áo đen râu tóc bạc phơ, mặt đen như mực, đang đứng cách hơn trượng chằm chằm nhìn chàng.

Lão nhân này chính là Đông Phương Minh, một trong Thiên Ngoại Song Ma, sư phụ của Chu Lương. Khi Trình Lập Dân trốn khỏi Bàn Thạch Bảo, Chu Lương từng hóa trang lão ma này làm cho đồ đệ của Âm Dương Thần Ma Trường Tôn Chí Cang là Lãnh Tu khiếp sợ bỏ đi, nên Trình Lập Dân vừa thấy là đã nhận ra ngay.

Đông Phương Minh lạnh lùng nói:

- Tiểu tử, kẻ nào đã hạ sát hai vị hộ pháp của bốn giáo?

Trình Lập Dân cười nhạt đáp:

- Chính bốn nhân!

Đông Phương Minh ngạc nhiên, vẻ không tin trở mặt hỏi:

- Người ư?

Trình Lập Dân gật đầu quả quyết:

- Không sai!

- Hai vị hộ pháp của bốn giáo công lực dường nào, tiểu tử ngươi miệng còn hôi sữa mà lại dám buông lời khoác lác, tự trát vàng lên mặt mình?

Trình Lập Dân cười khẩy:

- Không tin thì tôn giá hãy tự thử xem!

Trình Lập Dân tuy khiếp sợ thanh danh của đối phương, ngầm tăng cường sự giới bị, song bề ngoài vẫn tỏ ra ung dung như chẳng xem đối phương ra gì.

Đông Phương Minh xưa nay hết sức cao ngạo, đâu chịu nổi thái độ khinh miệt của đối phương, liền mất rục hung quang, tức giận quát:

- Tiểu tử, lão phu không có thời gian đấu khẩu với ngươi, hãy mau khai ra hung thủ giết người, còn về việc mạo phạm lão phu, niệm tình ngươi tuổi trẻ dại dột, lão phu không truy cứu.

Trình Lập Dân nhướng mày:

- Tôn giá nói thật nhẹ nhàng, nhưng bốn nhân thì phải truy cứu về tội bao phen chặn đường của các vị.

Đông Phương Minh ngạc nhiên:

- Ô! Ngươi chính là phản đồ Vũ Văn cung phụng của bốn giáo Trình...

- Lão tặc im mồm!

Trình Lập Dân quát to ngắt lời đối phương, ngửa mặt cười dài nói tiếp:

- Hay lắm, tất cả lũ ngu quỷ xà thần đã tập trung vào Thái Cực Giáo, mai này tìm kiếm cũng đỡ tốn công mất sức.

Đông Phương Minh tức giận quát:

- Hay cho tên tiểu tử không biết trời cao đất dày, ngươi biết lão phu là ai không?

Trình Lập Dân bĩu môi khinh bỉ:

- Trước kia là lão ma Đông Phương Minh trong Bát Hoang Bát Dị, nay là chó săn dưới yểm của Thái Cực Giáo giáo chủ Phí Nhã Quân, có đúng không nào?

Đông Phương Minh vốn đã hết sức ngạc nhiên về việc đối phương biết rõ danh tánh mình, lại nghe đối phương nói ra danh tánh của Thái Cực Giáo giáo chủ Phí Nhã Quân, lão càng sùng sốt đến liên tục lùi ra sau ba bước, trợn trừng mắt nhìn Trình Lập Dân.

Danh tánh và lai lịch của Thái Cực Giáo giáo chủ, ngay cả những người trong giáo từ chức hộ pháp trở xuống còn chưa biết, vậy mà Trình Lập Dân lại có thể nói ra, lão không kinh ngạc sao được?

Đông Phương Minh nghĩ nhanh, đã khẳng định Trình Lập Dân không phải một mình đến đây, và cũng khẳng định Nhận Đẳng Song Thi không phải chết bởi tay Trình Lập Dân, hẳn là Hải Thiên Tứ Hữu ở trong tối chỉ đạo, nên lão cũng chẳng màng đến những lời khinh bỉ của Trình Lập Dân, lạnh lùng hỏi:

- Tiểu cầu, Hải Thiên Tứ Hữu đi cùng với ngươi phải không?

Trình Lập Dân bĩu môi:

- Đối phó với lão, chưa cần đến bốn vị lão nhân gia ấy!

Đông Phương Minh gắt giọng:

- Lão phu hỏi ngươi, bốn lão cầu ấy đi cùng với ngươi phải không?

Trình Lập Dân cười to:

- Bốn thiếu hiệp không quen đưa ra chiêu bài các nhân vật tiền bối để mà hù dọa kẻ khác. Bốn vị lão nhân gia Hải Thiên Tứ Hữu không có đến đây là không có đến đây!

- Ngươi là đồ đệ của Hải Thiên Tứ Hữu phải không?

- Không phải!

- Nghe nói ngươi biết Liên Hoàn Tứ Tuyệt Chiêu của Hải Thiên Tứ Hữu phải không?

- Không sai!

- Vậy Liên Hoàn Tứ Tuyệt Chiêu ngươi đã học được ở đâu?

- Lão không xứng đáng hỏi!

Bằng bối phận và địa vị của Đông Phương Minh trong võ lâm mà ngay cả hỏi cũng không xứng đáng, khẩu khí này thật quá to lớn.

Nhưng cũng thật khác thường, Đông Phương Minh chẳng chút tức giận, thản nhiên hỏi:

- Hai vị hộ pháp của bốn giáo quả thật là do ngươi hạ sát ư?

Trình Lập Dân ngạo nghễ:

- Bốn thiếu hiệp không cần thiết phải đối gạt lão!

Đông Phương Minh nhẹ lắc đầu:

- Lão phu chẳng tin ngươi có võ công như vậy.
- Bốn thiếu hiệp đã nói rồi, lão hãy thử xem!

Đông Phương Minh trầm giọng:

- Cũng được, lão phu xem thử ngươi có bao nhiêu cân lượng.

Đông Phương Minh trong khi nói, tay phải đã đưa lên ngang lưng, lòng bàn tay lật ra ngoài, từ từ đẩy tới, nhưng đến nửa chừng, bỗng lại rút tay về và nói:

- Tiểu cầu, hãy báo ra sư thừa trước đã!

Trình Lập Dân nhướng mày:

- Bốn thiếu hiệp càng không quen đưa ra chiêu bài của sư môn hù dọa kẻ khác.

Không chờ đối phương lên tiếng, chàng buông tiếng cười khẩy bĩu môi nói tiếp:

- Lão là nhân vật trong Bát Hoang Bát Địa, về phục sức của bốn thiếu hiệp, cho dù chưa từng tận mắt thấy thì cũng tai nghe, nếu không thể qua phục sức của bốn thiếu hiệp mà nhận ra lai lịch sư môn thì Đông Phương Minh lão cũng thật quá kém hiểu biết.

Đông Phương Minh nghe vậy, liền đưa mắt nhìn kỹ Trình Lập Dân, bất giác kinh hãi lùi ra sau một bước nói:

- Ngươi... ngươi là truyền nhân của Thiết Thủ Thư Sinh phải không?

Trình Lập Dân ngạo nghễ gật đầu:

- Không sai!
- Vậy trường kiếm trên lưng ngươi hẳn là...

Trình Lập Dân tiếp lời:

- Không sai, chính là tiền cổ thần binh Tử Anh thần kiếm!
- Thiết Thủ Thư Sinh hãy còn khỏe mạnh trên đời chứ?

Trình Lập Dân trầm giọng:

- Lão tặc, lão hỏi nhiều quá rồi, giờ đến lượt bốn thiếu hiệp hỏi.

Đông Phương Minh ánh mắt lảo liêng, ngẫm nghĩ một hồi mới nhặt giọng nói:

- Được, ngươi hỏi đi!

Trình Lập Dân nhấn mạnh giọng:

- Các người bao phen chặn đường bốn thiếu hiệp thật ra có dụng ý gì?
- Thứ nhất là giáo chủ bọn ta để mắt đến tư chất của người...
- Ờm! Còn thứ nhì?
- Thứ nhì chính là Tàng Chân Đồ, hiện bởi Động Đình Nhị Xú đã chết, lời nói của người không sao chứng thực được.

Trình Lập Dân cười khẩy:

- Để mắt đến tư chất của bốn thiếu hiệp, điều ấy rất dễ giải quyết, bốn thiếu hiệp người đang ở đây, lão cứ liệu mà làm, còn về Tàng Chân Đồ, quả thật là Động Đình Nhị Xú đã cướp mất, giờ bốn thiếu hiệp có thể thắng thắn cho lão biết, bảo tàng trong Tàng Chân Đồ đã bị ân sư của bốn thiếu hiệp lấy đi từ lâu, hiện toàn bộ đã được chứa trong bụng bốn thiếu hiệp, trên thực tế Tàng Chân Đồ đã trở thành một mảnh giấy phế thải. Đồng thời, bốn thiếu hiệp cũng chẳng ngại cho lão biết, trên mình bốn thiếu hiệp còn có một món đồ quý báu hơn Tàng Chân Đồ kia, chỉ sợ lão không đủ bản lĩnh đoạt lấy thôi.

Đông Phương Minh da cười thật không cười, buông tiếng cười khan nói:

- Người đã là truyền nhân của Thiết Thủ Thư Sinh, lão phu tin lời người, còn về việc lão phu có bản lĩnh đối phó với người hay không, trước khi động thủ mà khẳng định là quá sớm, chúng ta hãy bằng vào võ công phân cao thấp thì hơn!

Dứt lời, từ bên lưng cõ ra một thanh nhuyễn kiếm màu lam nhạt rất kỳ lạ, dài cỡ bốn thước, rộng chỉ chừng hai ngón tay, vung nhẹ nói:

- Lão phu trong bốn mươi năm qua chưa từng động đến binh khí, hôm nay tôn trọng người là truyền nhân của Thiết Thủ Thư Sinh phá lệ một phen. Tiểu tử, hãy tuốt kiếm ra đi!

Trình Lập Dân cười nhạt:

- Tử Anh thần kiếm ra khỏi bao là thấy máu! Đông Phương Minh, lão hãy cẩn thận.

Vừa dứt lời, "choang" một tiếng lạnh lót, một thanh kiếm ánh tím chóa lòe đã ra khỏi bao, kiếm khí lạnh buốt, đến đối Đông Phương Minh đứng ngoài một trượng cũng cảm thấy như đang ở trong hố tuyết, bất giác buột miệng nói:

- Quả thật là một tiền cổ thần binh!

Trình Lập Dân lạnh lùng nói:

- Hãy còn sự lợi hại khác nữa! Xin mời!

Đồng thời vung tay, một vệt sáng dài hơn thước từ mũi kiếm phát ra, thi triển chiêu “Bắc hải điều long” kèm theo tiếng rít ghê rợn ập thẳng vào Đông Phương Minh.

Đông Phương Minh vẻ mặt nặng nề, nhuễn kiếm trong tay thi triển chiêu “Thiên ma lễ phật” ứng phó, đồng thời trầm giọng quát:

- Tiểu cầu, sao không sử dụng kiếm pháp của Thiết Thủ Thư Sinh?

Trong hai luồng sáng tím và lam quện vào nhau, vang lên tiếng cười to của Trình Lập Dân và nói:

- Lão tặc, tiếp nổi Liên Hoàn Tứ Tuyệt Chiêu của Hải Thiên Tứ Hữu thì mới có tư cách thưởng thức Thần Long kiếm pháp của Thiết Thủ Thư Sinh.

Trong tiếng nói, ánh tím càng dày đặc hơn, tiếng rống gầm vừa dứt, tiếng hổ tru lại vang dậy, tiếp theo là tiếng thiên xướng và tiếng đàn đinh tai nhức óc.

Đó chính là hiện tượng do Liên Hoàn Tứ Tuyệt Chiêu “Bắc hải điều long”, “Nam sơn phách hổ”, “Tây thiên phật âm” và “Đông lai tử khí” đã phát huy đến cực độ, với thành tựu hiện nay của Trình Lập Dân, cho dù là chính Hải Thiên Tứ Hữu đích thân thi triển cũng không sánh bằng.

Hai người giao thủ lúc này, một là lão ma danh chấn bát hoang, một là hiệp sĩ thiếu hiệp võ công cao thâm, những người đứng ngoài trừ nghe được tiếng kiếm rít gió khác nhau và nhìn thấy ánh kiếm lấp loáng như tia chớp, không còn phân biệt ra được bóng người nữa.

Tiếng đàn vừa dứt, Đông Phương Minh đã bị bức lui hơn hai trượng, tiếp theo tiếng rống gầm lại vang dậy, và kèm theo tiếng của Trình Lập Dân nói:

- Lão tặc, lão còn chưa đủ tư cách thưởng thức Thần Long kiếm pháp của Thiết Thủ Thư Sinh, bốn thiếu hiệp thật là đáng tiếc.

Dứt lời, tiếng hổ tru lại vang dậy...

Ánh kiếm màu lam tiếp tục thoái lui...

Khi tiếng đàn lại vang lên, bỗng nghe một tiếng rú hết sức ghê rợn, một bóng người vọt lên không, lao nhanh xuống núi mất dạng, mười mấy người vây quanh cũng bỏ chạy tứ tán.

Trình Lập Dân chậm chậm tra kiếm vào bao, quay sang nữ lang áo đen mỉm cười nói:

- Lão ma này cũng thật dữ tợn, đã thọ trọng thương mà còn có thể chạy nhanh như vậy.

Nữ lang áo đen với giọng dịu dàng hỏi:

- Lão ma ấy thọ thương ở chỗ nào vậy?

Tiếng nói lãnh lút như tiếng hót chim oanh, khiến người nghe ngây ngất tâm can, giá mà má phải nàng không có vết sẹo, nàng quả là một người con gái đẹp tuyệt trần.

Trình Lập Dân lòng thầm tiếc cho nữ lang áo đen, song miệng vẫn đáp:

- Ít nhất cũng gãy mất ba khúc xương sườn!

- Ô! Trình... Trình công tử đã... đã rõ thân thế của mình rồi ư?

Trình Lập Dân ngạc nhiên:

- Cô nương... biết thân thế của tại hạ ư?

Nữ lang áo đen gật đầu:

- Vâng!

- Thật thất lễ, tại hạ còn chưa thỉnh giáo cô nương tôn tánh phương danh?

- Tiểu nữ là Nhạc Tố Trân!

- Ô! Thì ra là Nhạc cô nương!

Nhạc Tố Trân ngại ngùng:

- Trình công tử khách sáo quá, tiểu nữ còn chưa cảm tạ ơn cứu mạng...

Nhạc Tố Trân chưa dứt lời, bỗng hai bóng người nhanh như tia chớp lao đến, một người cấp lấy Nhạc Tố Trân, người kia vung chỉ điểm vào yếu huyệt Chí Đường sau lưng Trình Lập Dân.

Sự biến hóa quá bất ngờ, đối phương võ công lại cao, cho dù Trình Lập Dân võ công đã gần đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa cũng bị điểm trúng huyệt đạo.

Tuy nhiên, Trình Lập Dân đã luyện thần công thượng thừa di kinh dịch huyệt, chỉ cảm thấy da thịt đau đớn chứ huyệt đạo không bị khống chế, đồng thời chàng còn theo bản năng trở tay thi triển chiêu "kim ti thiên oãn" chộp vào cổ tay phải điểm huyệt của đối phương.

Võ công người ấy cũng chẳng phải tầm thường, trong tình huống quá bất ngờ như vậy, y đã lẹ làng tung mình ngược ra sau hơn trượng, chẳng những tránh khỏi chiêu “Kim ti triển oản” của Trình Lập Dân, mà còn tung ra một chiêu phách không chừng cực kỳ hung mãnh.

Khá khen cho Trình Lập Dân, chàng chẳng màng đến chiêu lực phách không của đối phương, mượn vào kinh phong lướt đi nhanh như chớp, đến trước người áo đen đang cấp giữ Nhạc Tố Trân, chân chưa chạm đất, tay phải nắm ngón như móc câu đã chớp nhoáng vung ra, với chiêu “Thần long thư thảo” chộp xuống đỉnh đầu đối phương.

“Thần long thư thảo” là một tuyệt chiêu trong Thần Long chương pháp của Thiết Thủ Thư Sinh Từ Nguyên, một khi thi triển, trừ phi võ công của đối phương cao thâm hơn nhiều, bằng không, chắc chắn phải táng mạng.

Trình Lập Dân nóng lòng cứu người, công lực đã phát huy đến cực độ, trong tình huống xuất kỳ bất ý, đối phương ngay cả ý định sát hại Nhạc Tố Trân cũng chưa kịp nảy sinh là đã...

Ngay khi nắm ngón tay của Trình Lập Dân sắp chạm vào đỉnh đầu đối phương, chàng bỗng bật lên một tiếng sảng sột, rụt ngay tay về, run giọng gọi:

- Lãnh thúc thúc...

Thì ra người bắt giữ Nhạc Tố Trân lại là Ngọc Diện Ôn Hầu Lãnh Diên Bình đã bị mất bản tính.

Vừa rồi trong khoảng khắc quá kinh hiểm và căng thẳng, Trình Lập Dân không có thời gian nhìn kỹ người ám toán mình là ai, ngay khi Ngọc Diện Ôn Hầu Lãnh Diên Bình thoát chết và sững sờ bởi tiếng gọi “Lãnh thúc thúc” của chàng, Trình Lập Dân ngoảnh lại nhìn, phía sau lại còn có phụ thân chàng là Thiết Tú Kim Long Trình Trấn Nam với Võ Đang chương môn Thiên Phong chân nhân.

Trình Lập Dân toàn thân rung động như bị sét đánh, cảm thấy lòng đau như cắt.

Thế này biết tính sao đây?

Ba kẻ địch trước mắt chẳng những đều là nhân vật chính phái, mà trong số hai người còn có mối quan hệ thân thiết với mình, bản tính của họ đã mất, mình chẳng thể nói chuyện phải trái, mà cũng chẳng thể giải quyết bằng võ lực.

Bằng vào võ công của mình hiện nay, lần lượt chế ngự họ không thành vấn đề, nhưng sau khi chế ngự họ rồi thì phải làm sao?

Ân sư Thiết Thủ Thư Sinh tuy từng chỉ cách giải cứu những người bị mất bản tính, nhưng lúc này mình còn chưa đi lấy bí kíp Tâm Huyền Thiền Công...

Ngay khi Trình Lập Dân hoang mang chưa quyết, Thiên Phong chân nhân đã với về mặt nghiêm nghị từng bước tiến đến gần, trầm giọng hỏi:

- Tiểu tử, ngươi đã luyện thành công phu di kinh dịch huyết phải không?

Trình Lập Dân thờ thẩn đáp:

- Vâng!

- Sư phụ ngươi là ai?

- Gia sư là Thiết Thủ Thư Sinh...

Thiên Phong chân nhân cười phá lên:

- Ha ha... Thiết Thủ Thư Sinh Từ Nguyên là nhân vật thành danh hồi trăm năm trước, tiểu tử ngươi thật quá ngây thơ, lại đưa chiêu bài của người chết ra mà hù dọa người.

- Điều văn bối nói là sự thật...

- Chớ nhiều lời, đưa đây!

- Đưa gì kia?

- Tàng Chân Đồ!

- Lão tiền bối...

Trình Lập Dân nhân lúc đối thoại đang trầm nghĩ cách đối phó, Thiên Phong chân nhân từng bước tiến đến gần, chàng từng bước thoái lui. Chàng đã lui đến trước mặt Ngọc Diện Ôn Hầu Lãnh Diên Bình mà không hay biết.

Thế là, Lãnh Diên Bình vụt vung tay, như một chiếc kềm sắt chộp vào vai Trình Lập Dân.

Lãnh Diên Bình một tay cấp giữ Nhạc Tố Trân, một tay bấu chặt huyết Kiên Tĩnh trên vai phải Trình Lập Dân, rồi cười to nói:

- Đã bắt được cả rồi!

Trình Trấn Nam với Thiên Phong chân nhân đều lộ vẻ vui mừng, từ từ tiến đến...

Trình Lập Dân tuy bị Lãnh Diên Bình nắm giữ huyết Kiên Tĩnh, song chàng đã luyện thành công phu di kinh dịch huyết, công lực không hề bị chế ngự, chỉ cần chàng vận công

phản chấn, chẳng những lập tức thoát khỏi tay Lãnh Diên Bình, mà còn khiến ông chắc chắn thọ thương.

Nếu vùng thoát, sợ làm tổn thương nghĩa thúc Lãnh Diên Bình, còn như không thì lại chẳng thể thoát thân...

Lúc này, Trình Trấn Nam đã đi đến trước mặt chàng, giơ tay chuẩn bị lục soát Tàng Chân Đồ trên mình chàng...

Trình Lập Dân lòng tốt cùng lo lắng, buột miệng gọi:

- Phụ thân!

Trình Trấn Nam ngạc nhiên, dừng tay hỏi:

- Tiểu tử ngu ngốc kia, phụ thân mà cũng có thể gọi bừa hay sao?

Trình Lập Dân chợt linh quang lóe lên trong đầu, liền ngâm vịnh Cửu Thiên Tiên Vận chưa có hỏa hầu lớn tiếng ngâm:

- Tam tinh diệu hà hán, nghĩa kết sinh tử minh!

Tiếng ngâm của Trình Lập Dân vừa phát ra, ba người lập tức ngây ngẩn, bàn tay Lãnh Diên Bình nắm giữ huyết Kiên Tĩnh của Trình Lập Dân bất giác buông lơi.

Trình Lập Dân lập tức thừa cơ lắc vai, thoát khỏi tay Lãnh Diên Bình, tung mình ra xa hơn trượng.

Cửu Thiên Tiên Vận là thân công vô thượng của Huyền Môn, có uy lực giáng ma giống như là Thiên Long Thiên Xướng của phật môn, điều đáng tiếc là khẩu quyết Cửu Thiên Tiên Vận do Thiết Thủ Thư Sinh truyền cho Trình Lập Dân không đầy đủ, không thể luyện thành hỏa hầu, nên mới dặn bảo Trình Lập Dân phải tìm bằng được bí kíp Tâm Huyền Thần Công trong Tàng Chân Đồ, hoặc là Tĩnh Hồn Linh trên Ngung Bích Nhai Nga My, mới có thể giải cứu những người chính phái đã bị Thái Cực Giáo làm mất bản tính.

Lúc này, Trình Lập Dân vừa mới tung mình ra xa hơn trượng, Thiên Phong chân nhân đã quay sang Trình Trấn Nam còn đang đứng ngây ra lớn tiếng nói:

- Tiểu tử này rất là tà môn, số Bốn chữ Lâm, chúng ta hãy liên thủ bắt lấy hắn!

Trình Trấn Nam như bừng tỉnh trong cơn mơ, liền từ từ tiến về phía Trình Lập Dân.

Lúc này, Thiên Phong chân nhân đã nhanh như chớp lao đến trước mặt Trình Lập Dân, tới tấp tấn công chàng.

Với võ công của Trình Lập Dân lúc này, muốn bỏ đi thật dễ như trở bàn tay, song vì lo cho Nhạc Tố Trân còn ở trong tay Lãnh Diên Bình, chẳng thể bỏ mặc, chàng hết sức hối hận mình đã không thừa lúc Lãnh Diên Bình ngây ngẩn cứu thoát Nhạc Tố Trân, để khiến tạo thành cục diện khó xử thế này.

Trình Lập Dân đã không tiện hoàn thủ, Thiên Phong chân nhân là chưởng môn một phái, võ công lại cao cường, chỉ chút bất cẩn là nguy khốn, tiếp tục như vậy làm sao được?

Lúc này, Thiết Tú Kim Long Trình Trấn Nam lại gia nhập vòng chiến, áp lực gia tăng. Trình Lập Dân vội thi triển Vô Ảnh Mê Tung bộ pháp của sư môn ứng phó, tránh thực chọn hư, trong lúc cấp bách, chàng đã nảy sinh một cách.

Thế là, chàng dần di chuyển về phía Lãnh Diên Bình, định với thủ pháp chớp nhoáng điểm huyết ông, giải cứu Nhạc Tố Trân trước rồi hẵng tính.

Lãnh Diên Bình vừa rồi trúng kế Trình Lập Dân, để chàng thoát khỏi tay, lúc này đã đề cao cảnh giác, không chờ Trình Lập Dân đến gần, đã cấp Nhạc Tố Trân tung mình ra xa năm trượng.

Thiên Phong chân nhân cũng quát to:

- Tiểu tử, trong vòng trăm trượng quanh Phục Ngưu Sơn này đã bủa giăng thiên la địa võng, dù là Thiết Thủ Thư Sinh Từ Nguyên tái sinh cũng không xông ra nổi, ngươi khôn hồn sớm xuôi tay chịu trời thì hơn.

Thiên Phong chân nhân vừa dứt lời, trong rừng đột nhiên vọng ra một tiếng quát to:

- Dừng tay!

Tiếng quát như thể sấm rền, hồi âm vang vọng, đàn chim kinh hoàng bay tứ tán, lá khô rụng rơi lả tả, bốn người hiện diện thấy đều giật nảy mình.

Ngay khi Trình Trấn Nam với Thiên Phong chân nhân sững sốt dừng tay, một người áo vàng bật mặt từ trong rừng đi ra, tay cầm một chiếc kim bài dài cỡ ba tấc và rộng hơn tấc, giơ lên ngang mày, mắt rực thần quang trầm giọng nói:

- Số Ba và số Bốn chữ Lâm, số Một chữ Chí, hãy nghe lệnh!

Kim bài này tuy nhỏ bé, nhưng quyền uy rất to.

Thiết Tú Kim Long Trình Trấn Nam và Thiên Phong chân nhân lập tức cùng hướng về phía người áo vàng vào bật mặt, cung kính khom mình nói:

- Ti chúc chờ lệnh!

Người áo vàng bịt mặt nghiêm giọng:

- Hãy giao nha đầu kia cho bốn tọa!

Lãnh Diên Bình liền trao Nhạc Tố Trân cho người áo vàng bịt mặt, Trình Lập Dân chột động tâm, thâm nhủ:

- Lúc này không thừa cơ cứu người, còn chờ đến bao giờ?

Nhưng vừa nghĩ vậy, bỗng mặt hiện vẻ kinh dị, đứng yên tại chỗ.

Chỉ nghe người áo vàng bịt mặt lại trầm giọng nói:

- Ba người hãy tức tốc đến ngọn núi thứ năm phía đông bắc chờ lệnh khác!

- Tuân lệnh!

Ba người cùng cung kính đáp. Trình Trấn Nam liếc nhìn Trình Lập Dân và nói:

- Tiểu tử này rất khó đối phó, quân tọa phải...

- Bốn tọa tự biết lo liệu!

- Dám xin quân tọa cho biết danh hiệu!

- Số Bốn chữ Lâm thật to gan, người không biết luật lệ của bốn giáo à?

- Ti chúc biết lỗi rồi, nhưng...

- Chớ nhiều lời!

- Vâng!

Trình Trấn Nam cung kính đáp xong, liền cùng Lãnh Diên Bình và Thiên Phong chân nhân vòng tay thi lễ với người áo vàng bịt mặt, rồi thi triển khinh công phóng đi về hướng đông bắc.

- o O o -